

Τὸ Βῆμα

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ
"ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΤΡΙΔΟΣ,"

ΠΑΝΤΩΝ ΠΑΤΡΙΣ ΤΙΜΙΩΤΑΤΟΝ

Ἰδιοκτήτης
P. ΓΑΒΑΛΑΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΤΥΠΟΣ ΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ

Ἐν τῇ βαθμιαίᾳ κοινωνικῇ καὶ πολιτικῇ ἐξελίξει εὐρέθησαν μοιραίως ἀντιμέτωποι τὸ καταπιέζον κράτος καὶ τὸ καταπιεζόμενον ὑπὸ τῆς ἐπιπέτης καὶ ἐπιπολαιότητος ἐκείνου. Ἐνταῦθεν διαρκῆς καὶ ὑπολάνθανουσα, ἀλλ' οὐχ' ἔττον διὰ τοῦτο κρατερὰ, πάλη, ἣτις, δξυνθείσα καὶ γιγαντωθείσα, κατέληξεν εἰς τὴν ἐν Γαλλίᾳ φοβερὰν ἐκρηξίν τοῦ 1789, τὴν μεγάλην Γαλλικὴν ἐπανάστασιν, καθ' ἣν, μεγαλοπρεπῆς καὶ ὑπερήφανος ὁ λαϊκὸς λέων, συνέτριβεν αἰώνων κλοιούς, ἡ δὲ ὑπεροχωτέρα τῶν πολιτικῶν ἐξουσιῶν, ἡ συντακτικὴ τῶν Γάλλων συνέλευσις, ὡς ἀπὸ νέου Σινᾶ, διεκίηρυσεν εἰς τὸν κόσμον ὀλόκληρον τὸν κώδικα τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, τὰς νέας πλάκας τοῦ Νόμου, αἰτινες, ὡς αἱ πλάκες τοῦ Μωυσεως διὰ τὸν παλαιόν, ἐχρησίμευσαν διὰ τὸν νέον κόσμον ὡς χρησμός, ὡς ἱερὰ θέσφατα.

Ἀπὸ τῆς μεγάλης ταύτης κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ἀνατροπῆς ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως, ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου, ἡ ἐλευθεροτυπία, ἀνεγνωρίσθησαν ὡς δικαιώματα τοῦ πολίτου ἀναφαίρετον, ὡς θεμελιώδεις κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν δόγματα. Τὸ νέον δόγμα καθιερώθη εἰς ὅλους τοὺς καταστατικὸς νόμους τῶν νεωτέρων πολιτειῶν, παρ' ὅλην τὴν ἀντίδρασιν τῶν κυβερνήσεων.

Πεδίον τῶν μεταξὺ τοῦ ὀπισθοδρομικοῦ τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ νεωτέρου πνεύματος ἀγώνων ἐγένετο ἡ Γαλλία, ὅπου τρεῖς θρόνοι ἀνετρέπησαν, ἀχρὺς οὐ τὸ νεώτερον πνεῦμα κατισχύσῃ καὶ κυριαρχήσῃ ἔν τε τῇ Γαλλίᾳ καὶ κατὰ μέγα μέρος τῆς λοιπῆς Εὐρώπης.

Ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς νομοθεσίᾳ, τῇ καταρτισθείσῃ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς Βαυαρικῆς ἀπολυταρχίας, ἀπέμειναν, ὡς πρὸς τὸν τύπον, διατάξεις ἀπηχοῦσαι τὰς εὐρωτιώσας τοῦ παρελθόντος ἰδέας, τὰς ἡκιστα ἀρμοζομένας πρὸς τὸ ἐπικρατοῦν παρ' ἡμῖν νεώτερον πνεῦμα, τὴν τοιαύτην δ' ἀντίθεσιν κατέδειξαν ἐμφαντικώτατα, εἰς τὴν ἐλαχίστην σημασίαν δίκην τοῦ «Βήματος», οἱ συνήγοροί μας, οἵτινες ἀνήγαγον τὴν δίκην μας εἰς περιωπὴν, ὅχι ἵνα υπεραμυνθῶσι τῆς συντάξεως τοῦ «Βήματος», ἡ κατὰ τῆς ὀποίας κατηγορία, ἀβάσιμος καὶ ἀνυπόστατος, ἀφ' ἑαυτῆς κατέπιπτεν, ἀλλ' ἵνα υπεραμυνθῶσιν ἐνδὸς παραγνωριζομένου θεμελιώδους δόγματος, ἵνα γνωρίσωσιν εἰς τὸ πολὺ πλῆθος ποιεῖ αἱ κρατοῦσαι εἰς τοὺς κυβερνητικὸς κύκλους γινώμην περὶ τύπου καὶ ποίᾳ ἢ σχετικῇ ὑπὸ τὴν ψῆφον τῆς Βουλῆς εὐρισκομένη νομοπαρασκευαστικῇ ἐργασίᾳ καὶ ἡ δικαιολογικὴ βάση αὐτῆς.

Μία τοιαύτη εὐγενὴς προσπάθεια θά ἦτο ἄδικον νὰ περιορισθῇ ἐντὸς τοῦ στενοῦ χώρου τῆς αἰθούσης τοῦ κακουργιοδικείου καὶ θά εὐρωμὲν πάντως χάριν παρὰ τοῖς ἀναγνώσταῖς μας, ἂν καὶ ἐκ δευτέρου θά ἐπασχολήσωμεν αὐτοὺς μετὰ τὰς δίκης μας.

Παρῆλασαν πρὸ τοῦ δικαστηρίου οἱ καταμαρτυρήσαντες ἡμῶν ἀπὸ ἄλλα ἄλλοι κινούμενοι ἐλατήρια καὶ ἀντιλήψεις, τὰ δὲ δάνεια φῶτα τοῦ ἀνδρὸς δεσπὸς De omni re scibili et quibuscumq; alii εὐρον καίγελοτον τὸ δημοσίευσμά μας ἐκεῖνο, καίτοι ὑβριστικόν, κατὰ τὴν ἰδίαν του ἀντίληψιν εὐτυχῶς. Ἡ ὑπόθεσις ἐξωνυχίσθη καθ' ἅπασας τὰς λεπτομερείας τῆς, χάρις εἰς τὴν ἀπαράμιλλον δεξιότητά καὶ τὴν ὑψηλὴν περὶ δικαιοσύνης ἀντίληψιν τοῦ προεδρεύοντος τοῦ Δικαστηρίου τῶν συνέδρων, οἱ κατηγορούμενοι ἀπολογοῦμενοι ἀνέλαβον ἕκαστος, τὸ ἐφ' ἑαυτὸν, τὰς ἐκ τοῦ δημοσιεύματος καὶ τῆς δημοσιεύσεως εὐθύνας, ἡ κατηγορία ἐξέφερε τὴν γνώμην τῆς καὶ ἤλθεν ἡ σειρὰ τῆς υπερασπίσεως.

Πρῶτος ἔλαβε τὸν λόγον ὁ δικηγόρος καὶ βουλευτῆς Κυκλάδων κ. Κ. Καλομενόπουλος, ἐπὶ βραχεὶ ἐνδιατρίψας περὶ τὴν ἀποκρουσιν μιᾶς ἀνυποστάτου κατηγορίας, εἶτα ἐπιλαμβάνομενος τοῦ θέματος, ὅποια ἢ ἀποστολὴ καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ τύπου, ἀνήγαγε τὴν συζήτησιν εἰς τὴν περιωπὴν ἐδικαιοῦτο νὰ ἀρθῇ. Δὲν ἔβλεπε πλέον τὸ «Βῆμα», τὸν μικροσκοπικὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ ἐπαρχιακοῦ τύπου δικαζόμενον, ἀλλ' ἐν μέγα δόγμα τοῦ νεωτέρου πνεύματος, τὸ δόγμα τῆς ἐλευθερίας τοῦ τύπου καταρρακόμενον, διότι εἰς ἐχθρὸς τοῦ Τσουκαλά ἵσως, ἀπὸ τῶν παρασηκηνίων δρῶν, κατῶρθωσε νὰ θέσῃ εἰς ὑπουργός, ὃ κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1913 διευθύνων τὸ Ὑπουργεῖον τῶν ναυτικῶν, τὴν ὑπογραφὴν του ὑπὸ ἔγγραφον, ὅπερ μόνον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Βαυαρικῆς ἀπολυταρχίας ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὸ φῶς καὶ ὅπερ ἤξιον οὐδὲν πλέον οὐδὲν ἐλαττον ἢ νὰ συρθῇ ὃ συντάκτης τοῦ ἄρθρου τοῦ «Βήματος» δι' ἀπειθείας κλήσεως ἐνώπιον τῆς Ποινικῆς Δικαιοσύνης.

Ἡ ἐφημερὶς δύναται νὰ ὑποπέσῃ εἰς πλάνας, εἰς ὑπερβολάς, οὐδέποτε ὅμως ἐγκληματεῖ.

Ἴδου τὸ δόγμα τῶν νεωτέρων ἰδεῶν, δόγμα ἀπόλυτον μὴ ἐπιδεικτικὸν ἐξαιρέσεων.

Τὰ τυχόν παραπτώματα ἢ τὰς παρεκτροπὰς τοῦ τύπου δὲν δύναται, δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ κρίνῃ ὁ δικαστῆς καὶ τοῦ δημοσιογράφου ἢ θεσῆς δὲν εἶναι τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου.

Ὁ δημοσιογράφος, ὁ τύπος, ἕνα καὶ μόνον ἔχει φυσικὸν αὐτοῦ δικαστῆν, τὴν δημοσίαν συνειδήσιν. Μόνον εἰς αὐτὴν ἐπιτρέπεται νὰ κρίνῃ μεθ' οἰασδὴποτε αὐστη-

ρότητος νομίσει προσηκούσης τὰς ὕβρεις, τὰς δυσφημίας, τὰς κακολογίας καὶ πᾶν ὅ,τι τέλος σήμερον ἀποτελεῖ τὰ λεγόμενα ἐγκλήματα τοῦ τύπου.

Εἰς τὴν δημοσίαν συνειδήσιν ἀπόκειται νὰ προστατεύσῃ σήμερον ἐνεργῶς τὴν κοινωνίαν καὶ τὸ ἄτομον κατὰ τοῦ τυχόν παρεκτροπομένου τύπου.

Εἶπον καὶ ἐπανέλαβον κατακόρως: «Εἶναι τόσων κακῶν πρόξενος ὁ τύπος!»

Δὲν ἐσκέφθησαν ὅμως ποτὲ τὸ καλὸν οὐ πρόξενος ἐγένετο ὁ τύπος. Ἄν τις ὅμως ἀπεφάσιζε νὰ καταρτίσῃ τὸν τοιοῦτον τοῦ τύπου ἰσολογισμὸν, τότε θά εὕρισκεν ὅτι τόσου μεγάλου καλοῦ πρόξενος ἐγένετο διὰ τὴν κοινωνίαν ὁ τύπος, ὥστε νὰ θεωρῆται μονονουχὶ γελοία ἢ ἰδέα τῶν ἰσχυριζομένων, ὅτι ἡ ἐλευθερία ἢ ἀπόλυτος τοῦ τύπου εἶναι ἐπιβλαβής.

Δὲν δύναται τις βεβαίως νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι δὲν ὑπέπεσαν εἰς παρεκτροπὰς ὁ τύπος. Τὸ τοιοῦτον ὅμως δὲν εἶναι ἀποχρῶσα δικαιολογικὴ βάση τῶν ἐκάστοτε ὑποδεικνυομένων προληπτικῶν ἢ περισταλικῶν τῆς ἐλευθεροτυπίας μέτρων.

Οὐδεὶς σωφρονῶν ἄνθρωπος ὕπεστηριξε τὴν ἰδέαν περισταλικῶν κατὰ τῆς θρησκείας μέσων, διότι ὁ φανατισμὸς καὶ ἡ μισαλλοδοξία ἐδημιούργησαν τὴν νύκτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, τὴν ἱερὰν ἐξέτασιν καὶ τὰς καταδιώξεις τῶν Καλδινιστῶν ἢ τῶν Λουθηρανῶν, ὡς οὐδεὶς ποτε ἐσκέφθη νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ ἐπωφελεῆς τῶν ὑετῶν διότι ἐκτακτοὶ πολυμοῖροι ἐπέφερον ἐκάστοτε καταστροφάς.

Ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ τούτου ἐπιπέδου ἤγαγε τὴν συζήτησιν ἡ ἐμβριθὴς καὶ βαρυσήμαντος ἀγόρευσις τοῦ κ. Καλομενοπούλου, ἧς ἀτυχῶς μόνον πενιχρὰ τμήματα ἢ ἀσθενῆς ἡμῶν μνήμη διετήρησε, δὲν ἔσχομεν δὲ τὸν προσήκοντα χρόνον νὰ τύχωμεν τῆς πολυτίμου συμβολῆς του, ὅπως ἀρτιώτερον μεταδώσωμεν τὴν λαμπρὰν ἀγόρευσίν του, ἣτις τόσον βαθεῖαν προὔξενησεν ἐντύπωσιν ὥστε νὰ μεταστρέψῃ τὴν τέως ἐχθρικῶς πρὸς τὸ «Βῆμα» διακειμένην γνώμην τοῦ ἀκροατηρίου εἰς ὀμόφωνον συμπαθῆ ἐκδήλωσιν.

Ἐνεχώρησεν ἐσπευσμένως εἰς Ἀθήνας πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν βουλευτικῶν του καθηκόντων καὶ οὕτως οἱ ἀναγνώσταί μας ἐστερηθήσαν ἐνδὸς ἀληθοῦς ρητορικοῦ ἀριστουργήματος, τοῦ τόσῳ συμπαθοῦς παρ' ἡμῖν ἀγορητοῦ.

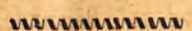
Τρὸς κατ' οὐδὲν ὅμως ὑστεροῦντας εἰς ρητορικὴν δύναμιν καὶ κύρος γνωμῶν λόγους τῶν δύο ἐτέρων συνηγόρων μας καταθρήσασαμεν εὐτυχῶς νὰ ταξινομήσωμεν κατὰ τὸ ἐνδόν, ἐκ τῶν ἀτελῶν σημειωμάτων ἀ μετὰ κόπου καταθρήσασαμεν νὰ τοῖς ἀπο-

σπάσωμεν και ἔχομεν δι' ἐλπίδος, ὅτι κατὰ πολὺ μετριάξεται ἡ ἔλλειψις μας ὡς πρὸς τὸν κ. Κ. Καλομενόπουλον, ὃν ἐπὶ τὸ δικαστικὸν βῆμα διεδέξατο ὁ κ. Ν. Καμπάνης, οὗ ἡ εὐλύγιτος ρητορεία καὶ τὸ ἐπισημονικὸν κῶρος δὲν θεωροῦνται ἀπὸ μακροῦ ἤδη ὡς νέον τι διὰ τὴν ὅλην Ἑλλάδα πολλῶ δ' ἦντον διὰ τὴν Ἑρμούπολιν καὶ τὸν Νομὸν τῶν Κυκλάδων.

Ἐν λίαν συντόμῳ περιλήψει εἶπε περίπου τὰ ἐξῆς :

Ἄρχόμενος τῆς ἀγορεύσεώς του ἐδήλωσεν, ὅτι ἀληθῶς ἡ σημερινῆ δίκη εἶνε ἐξαιρετικῆς σημασίας καὶ σπουδαιότητος, διότι κατ' αὐτὴν δὲν δικάζονται κυρίως οἱ δύο ἐντιμοὶ συμπολίται μας, ἀλλ' αὐτὴ αὕτη ἡ ἐλευθερία τοῦ τύπου, ἐκ τῶν ὑψίστων δικαιωμάτων τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν καὶ τὸ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν εἶτα ἀνέπτυξεν, ὅτι ἡ ἐλευθερία τοῦ Τύπου οὕσα ἀναγκαία καὶ ἀναπόφευκτος συνέπεια τῆς ἐλευθερίας τοῦ σκέπτεσθαι καὶ τοῦ ἐκφράζειν ἐλευθέρως προφορικῶς καὶ ἐγγράφως τὰ ἴδια διανοήματα καὶ τοὺς ἰδίους στοχασμοὺς, δύναται νὰ καταλεχθῇ καὶ καταλέγεται μεταξὺ τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν, ἦτοι μεταξὺ ἐκείνων, αἵτινες ἐνυπάρχουσιν εἰς αὐτὴν τὴν ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν καὶ φύσιν· μετὰ ταῦτα ἐξακολούθων, ἀνέφερεν ἐν ἐκτάσει πῶς καὶ τότε ἀνεγνωρίσθη καὶ καθιερώθη συνταγματικῶς ἐν Γαλλίᾳ καὶ εἰς τὰ λοιπὰ Κράτη ἡ ἐλευθερία τοῦ τύπου καὶ ἐξέθηκε τὰς περὶ ἐλευθεροτυπίας γνώμας διαφόρων ἐπιφανεστάτων ἐν τῇ Πολιτείᾳ καὶ ταῖς Ἐπιστήμαις ἀνδρῶν, πάντων ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ ταύτης ἀποφαινομένων καὶ ὑποστηριζόντων, ὅτι ὁ ἐλεύθερος Τύπος εἶνε ὁ ἀγρυπνος φρουρὸς τῶν ἀτομικῶν καὶ πολιτικῶν ἐλευθεριῶν καὶ ὅτι ἄνευ ἐλευθεροτυπίας αἱ συνταγματικαὶ ἐλευθερίαι εἶνε παιδιὰ τις ἀπλῆ κατὰ τὸν παραστατικώτατον χαρακτηρισμὸν, καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀγαν συντηρητικοῦ Σατωδριάνδου. Μεθ' ὃ ἐμπεριστατωμένως ἀνέπτυξεν, ὅτι εἰς τὰ δεσποτικά κράτη δὲν εἶνε παντάπασιν ἀρεστῆ ἡ ἐλευθερία τοῦ Τύπου, δι' ὃ καὶ οὗτος παρ' αὐτοῖς ὑπεδλήθη πάντοτε εἰς διαφόρους περιορισμοὺς καὶ δῆ προληπτικούς, τῶν ὁποῖων κυριώτατος καὶ τυραννικώτατος ἦτο ἡ λογοκρισία· τοῦ χρόνου ὅμως προϊόντος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν ἐπιστημῶν ἀναπτυσσομένων, κατηγορήθη αὕτη εἰς τὰ διάφορα πεπολιτισμένα Κράτη, καὶ ἤδη ὁ Τύπος καὶ ἡ ἐλευθερία αὐτοῦ προστατεύεται διὰ ρητῶν διατάξεων τῶν Συνταγματικῶν Χαρτῶν. Εἶτα ἀνέφερεν ὅτι παρ' ἡμῖν κατὰ πρῶτον ἡ ἐν Ἐπιδαύρῳ Ἐθνικῇ Συνέλευσις κατὰ τὸ 1823 καθιέρωσε τὴν Ἐλευθερίαν τοῦ Τύπου, ἣν κατόπιν ἀνεγνώρισαν τὰ Συντάγματα τοῦ 44 καὶ τοῦ 64, ὅπερ ἀναθεωρηθῆν καὶ θεθῆν εἰς ἐνέργειαν κατὰ τὸ 1912 ἰσχύει καὶ ἤδη· μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἰσχύοντος περὶ τύπου νόμου τοῦ 1837, ὃν ἀπεκάλεσεν εὐρωτιῶντα καὶ ὅστις προὶόν, λέγει, τῆς Βαυαροκρατίας καὶ τῆς ἀπολύτου Μοναρχίας καὶ ἐλέφ Θεοῦ Βασιλείας, περιέχει διατάξεις μὴ δυναμένας, οὐδὲ ἐπιτρεπομένας πλέον νὰ ἰσχύουν ὑπὸ τὸ σημερινὸν φιλελεύθερον Κοινοβουλευτικὸν πολιτεύμα, καθόσον ἀντίκεινται τελείως εἰς τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν οὐσίαν αὐτοῦ· κατόπιν ἀνέπτυξε ποῖα ἡ ἔννοια τῆς ἐπικρίσεως καὶ ποῖα τῆς ἐξυδρίσεως καὶ τίς ἡ μεταξὺ αὐτῶν διαφορά, ἐξηγήσας λεπτομερῶς συγχρόνως, ὅτι εἰς τὰ Κοινοβουλευτικὰ πολιτεύματα ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ ἐπίκρισις τῶν Κυβερνητικῶν πράξεων ὑπὸ τοῦ τύπου, ἐκπροσωποῦντος τὴν δημοσίαν γνώμην, ἐγκρίεται ἐν αὐτῇ τῇ φύσει αὐτῶν· προχωρῶν κατόπιν ἀνέφερεν, ὅτι ἡ σημερινῆ νομοθετικῆ συνείδησις ἐξανέστη κατὰ τοῦ ἰσχύοντος τυποκτόνου τούτου νόμου, ὡς λίαν προσφωῶς ἀπεκάλεσεν αὐτὸν ὁ ἀείμνηστος Φλογαίτης καὶ τούτου ἕνεκεν ἡ ἤδη ἐν τῇ ἐξουσίᾳ Κυβέρνησις ὑπέβαλεν ὑπὸ τὴν ψήφον τῆς Βασιλευστικῆς Βουλῆς νομοσχέδιον περὶ Τύπου σύμφωνα πρὸς τὰς νῦν κρατούσας ἀντιλήψεις, καθ' ὃ αἱ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως προσβολαὶ καὶ ἐξυδρίσεις μένουσιν ἀτιμώρητοι· διότι κατὰ τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ ἀναλυτικώτατην εἰσηγητικὴν ἐκθεσιν τοῦ νομοσχεδίου, τὸ σχετικὸν μέρος τῆς ὁποίας ἀνέγνωσεν «ἐν συνταγμα-

τικῆ πολιτεύματι τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπικρίνειν καὶ συζητεῖν τὰς πράξεις τῆς Κυβερνήσεως πρέπει νὰ ἦνε ἀπόλυτον· οἱ καταστατικοὶ δὲ νόμοι τοιοῦτου εἶδους δὲν δύνανται νὰ σώσωσι Κυβερνήσιν ἧτις δὲν ἔχει τὴν ἠθικὴν δύναμιν ν' ἀντιμετωπίσῃ παντὸς εἶδους συζητήσεις καὶ νὰ περιφρονήσῃ τὰς κατ' αὐτῆς ἐπιθέσεις». Μετὰ τούτο ἐπιληφθεὶς τῆς ἐξετάσεως τοῦ κατηγορητηρίου ἐχαρακτήρισεν αὐτὸ ὡς «ἄζον μεσαιωνισμοῦ» καὶ λαβῶν ἀφορμὴν ἐξῆγήσας πρὸς τοὺς κ. Ἐνόρκους, διὰ τῆς λόγον τὰ ἐγκλήματα τοῦ Τύπου, ὁσάκις δὲν ἀφορῶσι τὸν ἰδιωτικὸν βίον, καθιερώθη ὑπὸ τῶν διαφόρων συνταγμάτων, ὅπως δικάζονται ὑπὸ τῶν ἐνόρκων, οἵτινες εἶνε οἱ φυσικοὶ δικασταὶ τοῦ Τύπου καὶ ἀποτελοῦσι τὴν ὑψίστην ἐγγύησιν τῆς ἐλευθερίας αὐτοῦ· μετὰ ταῦτα ἐξακολούθησας τὸν ἔλεγχον τοῦ κατηγορητηρίου καὶ μὴ ἐνδιατρίψας ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως ἐξυδρίσιν, ἀφοῦ καὶ κατὰ τὸν κ. Εἰσαγγελέα τοιαύτη δὲν ὑπῆρξεν, ἀνέπτυξεν ἐν ἐκτάσει, ὅτι καὶ ἐξυδρίσις κατὰ τῶν ναυτικῶν ἀρχῶν οὐδαμῶς δύναται νομικῶς καὶ οὐσιαστικῶς νὰ σταθῇ. Προχωρῶν ἀπέδειξεν ὅτι πᾶν ὅτι ἐγγράφῳ καὶ ὑφ' ὅς περιστάσεις ἐγγράφῳ ἐν τῇ κατηγορουμένῳ ἄρθρῳ, οὐδὲν ἄλλο ἀποτελεῖ, εἰμὴ ἐπίκρισιν, ἔστω ἔντονον, ὠρισμένων μὴ ὀνομασιῶ ἀναφερομένων ναυτικῶν ἀξιωματικῶν, οὐδέποτε ὅμως ἐξυδρίσιν κατ' αὐτῶν· τοῦ λόγου δὲ συμπεσόντος ἀνέφερεν ὅτι τὸ ὄριμὸν ἡ ἠπίον τοῦ ἕφους ἄρθρου τινος ἐξαρθαται ἐκ τῶν διαφόρων περιστατικῶν, αἵτινα ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὴν σύνταξιν αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ χαρακτήρος τοῦ θερμοῦ ἢ μὴ τοιοῦτου τοῦ συγγραφέως τοῦ ἄρθρου· εἰς ἐπίρρυσιν δὲ τῆς γνώμης ταύτης ἀνέγνωσεν σχετικὴν περικοπήν ἀγορεύσεως θαυμασίας τοῦ διασήμου παρὰ τῇ Ἀκρωτικῇ τῆς Γαλλίας Εἰσαγγελέως Dupin ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπιστημονικώτατα καὶ ψυχολογικώτατα ἐξετάζει οὗτος τὸ ζήτημα τῆς δημοσιογραφικῆς εὐθύνης καὶ τι πρέπει νὰ ἔχωσιν ὡς πρὸς ταύτην ὑπ' ὅψιν οἱ δικάζοντες τὰ παραπτώματα τοῦ Τύπου. Καταλήγων δ' ἐτόνισε τὴν πλήρη αὐτοῦ θεβαιότητα, ὅτι οἱ κύριοι ἔνορκοι θὰ εὐρεθῶσιν ἔχοντες τελείως σύμφωνον γνώμην πρὸς ταῦτα καὶ διεκήρυξε τὴν ἀδιάσειστον πεποίθησιν του, ὅτι εἰς τὸν τόπον, ὅπου πρὸ 90 ἐτῶν ἡ ἐλευθερία εὗρεν ἀσφαλῆς ἄσυλον καὶ καταφύγιον διωκομένη τότε ἀπηνῶς ὑπὸ ἀγρίου δυνάστου, δὲν εἶνε ἤδη ποτε δυνατόν νὰ χαλευθῶσι δεσμὰ διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Τύπου.

Μετὰ τὸν κ. Ν. Καμπάνην παρέρχεται τὸ βῆμα μία σεβαστῆ μορφῇ, μία ἀρχαία τοῦ δικαστικοῦ βήματος δόξα, ὁ κ. Κωνσταντῖνος Σαλταμπάσης, ὁ ἀπὸ μακροῦ ἐγκρατείας εἰς τοὺς νεωτέρους τὸ βῆμα τοῦ κακουργιοδικείου, ὅπου τόσους ἤρατο θριάμβους ὅσας καὶ ὑπερήσπισε δίκας καὶ ὅστις, ἀκραιφνῆς τῆς ἐλευθεροτυπίας λάτρης, ὑπὲρ ἧς ἐμπαθῶς καὶ ἐρρωμένως πάντοτε συνηγόρησε, δὲν ἠθέλησε νὰ ἀφίση τὴν περίστασιν νὰ τῇ διαφύγη, χωρὶς νὰ ὑψώσῃ καὶ αὐτὸς, ἄπαξ ἔτι, ὑπὲρ τοῦ προσφιλῆς του θέματος τὴν σθεναρὰν φωνὴν του. Ἴδου ἡ ἀγόρευσις του :

Λίαν ὀρθῶς ἔπραξεν ὁ ἀξιότιμος Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν, εἰσαγαγῶν τὴν δίκην ταύτην ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου Σύρου, διότι οἱ Ἑρμουπολίται, αὐτόπται μάρτυρες τῶν κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ δράματος «Χαμιδιέ», εἶνε εἰς κρείττονα παντὸς ἄλλου θέσιν νὰ ἐκδώσωσι δικαίαν ἀπόφασιν.

Πρὸς τὸν συντάκτην τοῦ ἐγκαλουμένου δημοσιεύματος κ. Σίμον ἀποδίδεται ἡ κατηγορία, ὅτι ἠθέλησε νὰ ἀμαυρώσῃ τὴν δόξαν τῆς Πατρίδος ἡτοί τὸν ἐθνικὸν στόλον καὶ δεῦτερον νὰ προσβάλῃ τὴν Κυβέρνησιν καὶ διεγείρῃ μῖσος κατ' αὐτῆς πρὸς κῆρες ποταπῶν πολιτικῶν παθῶν καὶ ἐκδίκησιν· πρὸς δὲ τὸν κ. Γαβαλᾶν, ὅτι παρεχώρησε τὸ τυπογραφεῖόν του πρὸς δημοσίευσιν. Ἄλλ' ὅσον μεγάλα καὶ σοβαρὰ τόσον ἀστήρικτοι καὶ σαθραὶ εἶνε ἀμφότεραι. Καὶ τὴν μὲν δευτέραν ἀπέκρουσε καὶ αὐτὸς ὁ Εἰσαγγελεὺς, μὴ εὐρῶν στοιχεῖα ἐξυδρίσεως, ἀμφοτέ-

ρας δὲ οἱ προαγορεύσαντες συνάδελφοι. Πρὶν ἢ ἀναλύσω καὶ ἐγὼ τὴν κατηγορίαν καὶ ὑποβάλω ὑμῖν τὰ συμπεράσματά μου, θεωρῶ ἐπ' ἀνάγκης κύριοι ἔνορκοι, νὰ παλινδρομήσωμεν μέχρι τῆς 2 Ἰανουαρίου π. ε. ὅτε εἰσέβαλεν εἰς τὸν λιμένα μας τὸ τουρκικὸν θωρηκτὸν καταδρομικὸν «Χαμιδιέ».

Ἐνθυμούμεθα ὅλοι, ὅτι περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, μόλις ἐπιδραμόν τὸ «Χαμιδιέ» ἤρξατο πυροβολοῦν τὸ Πυριτιδοποιεῖον· ὅτι κατόπιν ἔστρεψε τὰ πυροβόλα του ἐναντίον τῆς ἐν τῇ λιμένι ὑπὸ ἐπισκευὴν εὐρισκόμενης «Μακεδονίας» ἧς ἐπυρπόλησε τὰ ξύλινα περιβλήματα· ὅτι ἐπροξένησε βλάβας εἰς τὸ ἐργοστάσιον τῆς Ἡλεκτρικῆς ἐταιρείας καὶ μεγάλας ζημιὰς εἰς τὴν παράκτιον οἰκίαν τοῦ κ. Κορηγμάτων καὶ τέλος ὅτι ἐπήνεγκε τὸν θάνατον δύο γυναικῶν καὶ τὸν ἀκρωτηριασμόν τοῦ ἀτυχοῦς Ἰταλοῦ ὑπαλλήλου τῆς τηλεγραφικῆς Ἀγγλικῆς Ἐταιρείας. Ἐνθυμούμεθα ὡσαύτως, ὅτι πολλοὶ τῶν πολιτῶν, ὑπὸ εὐλόγου φόβου κυριευθέντες, ἐξῆλθον τῶν οἰκιῶν τῶν καὶ ἔτρεχον ὁρμαῖοι ἄλλοι μὲν πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς Νήσου οἱ δὲ πρὸς τὰ προξενεῖα, ζητοῦντες καταφύγιον.

Ὁ κ. Σίμος δὲν εἶνε δημοσιογράφος κατ' ἐπάγγελμα, ἀλλ' ἔχων ἰδιαιτέραν κλίσιν πρὸς τὸ δημοσιογραφεῖν, γράφει ὁσάκις παρακαλεῖται ὑπὸ ἐκδοτῶν ἑφημερίδων. Εἶναι μὲ ἄλλας λέξεις δημοσιογράφος dilettante, ἀναδειχθεὶς δεινὸς λογογράφος, διακρινόμενος διὰ τὸ νευρώδες τοῦ ἕφους, τὸ ἄψογον τῆς γλώσσης, ἧς λίαν ἐγκρατῆς τυγχάνει, καὶ τὴν περιγραφικὴν του δεξιότητα. Ὁ δὲ κ. Γαβαλᾶς νοήμων καὶ λίαν φιλόπονος, κατώρθωσε νὰ ἀποκτήσῃ τυπογραφεῖον καὶ ἱδρυσεν τὸ «Βῆμα», παρακαλέσας τὸν κ. Σίμον νὰ ἀναλάβῃ τὴν σύνταξιν, ἣν ἀνέλαβεν οὐδεμίαν ἀπαιτήσας ἀμοιβὴν τῆς διανοητικῆς του ἐργασίας.

Δημοσιογραφῶν λοιπὸν ὁ κ. Σίμος ὥφειλε νὰ παρέλθῃ ἐν σιγῇ τὸ τοσοῦτον συγκινήσαν καὶ συνταράξαν τὴν ἡμετέραν ἰδίως πόλιν συμβεβηκὸς τοῦ Ρεοφ-Πασσᾶ; Ὁχι, Κύριοι ἔνορκοι, εἶχεν οὐ μόνον δικαίωμα ἀλλὰ καὶ καθήκον νὰ γράψῃ περὶ αὐτοῦ, καὶ ἐκφέρει τὴν γνώμην του ἐξετάζων τὴν αἰτίαν ἧτις παρήγαγε τὸ ἐπεληθὸν ἀποτέλεσμα. Περὶ Κυβερνήσεως οὐδεὶς λόγος γίνεται ἐν τῇ δημοσιεύματι, διότι δὲν ἠγγόει ὁ συντάκτης αὐτοῦ ὅτι ἡ Κυβέρνησις οὐδεμίαν ἔφερεν εὐθύνην διὰ τὴν διεκφυγὴν τοῦ «Χαμιδιέ» ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἐνθα ὁ δοξάσας τὴν Πατρίδα ἐλληνικὸς στόλος δέσμιον ἐκράτει τὸν ἐχθρικὸν, ἀλλ' οὐτε τὸν στόλαρχον, οὐτε τοὺς ἄλλους ναυμάχους κατακρίνει. Μέμφεται μόνον τοὺς Κυβερνητὰς τῶν ἀνιχνευτικῶν πλοίων, καὶ δικαίως ἴσως, διότι προορισμὸς αὐτῶν εἶναι νὰ ἐπιβλέπωσι τὰ ἐχθρικά πλοία, νὰ παρακολουθῶσι τὰ ἔχη αὐτῶν καὶ νὰ πληροφορῶσι τοὺς ἠγούμενους τοῦ στόλου. Ἐὰν, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ συντάκτη τοῦ ὡς ἀξιοκατακρίτου θεωρηθέντος ἄρθρου, ἐὰν τῶν ἀνιχνευτικῶν οἱ πλοίαρχοι τῶν ὁποῖων οὕτε τὰ ὀνόματα ἀναφέρονται ἐν αὐτῷ καὶ τοῦτο διότι ἴσως τὰ ἠγγόει ὁ κ. Σίμος, ἐξετέλουν τὸ καθήκον των, ἢ ἐὰν ἀντ' αὐτῶν προίσταντο τῶν ἀνιχνευτικῶν ἕνας Γούδας ἢ ἕνας Τσουκαλᾶς, ὢν τὴν ναυτικὴν ἀξίαν εἶχεν ἐκτιμήσει, δὲν θὰ διέσπα τὸν ἀποκλεισμόν τὸ «Χαμιδιέ».

Πλὴν τῶν ἀποσιωπητικῶν καὶ τῶν ἐπιφωνηματικῶν, τὸ κατηγορητήριον λέγει, ὅτι ἡ πρόθεσις τῶν κατηγορουμένων ἦτο νὰ πλήξωσι καιρῶς καὶ ἀμαυρώσωσι τὴν δόξαν τῆς Πατρίδος ἡμῶν, τὸ πολεμικὸν ναυτικὸν τῆς Ἑλλάδος ταπεινούντες αὐτὸ, ἐπὶ τῇ μὴ ἐκτελέσει τῶν καθόντων του κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου. Ἠθέλουν ὑποθέσει τις ἐκ τούτων, ὅτι ἀληθῶς ὁ ἄζων περὶ τὸν ὅποιον ἔστρέφετο τὸ «Βῆμα» κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου, ἦτο ἡ ἀμαυρώσις καὶ ἡ ταπεινώσις τοῦ πολεμικοῦ ἡμῶν ναυτικοῦ καὶ ὅτι ἡ πρόθεσις αὕτη προέκυπτεν ἐξ αὐτῶν τῶν ἀρθρῶν. Λυποῦμαι, Κύριοι, διὰ τὴν τοιαύτην τῆς κατηγορίας ἀντίληψιν. Τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἄρθρα τοῦ «Βῆματος» εἶναι ἐδῶ, οἱ προλαλήσαντες τὰ ἀνέγνωράμβους ὑπὲρ τοῦ Ναυάρχου καὶ τῶν ἄλλων αὐτοῦ συναθλητῶν, οἵτινες διὰ τῆς ἀνδρείας των τῆς ἐμπειρίας καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ των ἐταπεινώσαν τὸν ἐχθρὸν καὶ ἐδόξασαν τὴν Ἑλλά-

‘ΤΟ ΒΗΜΑ’

‘Όροι Συγγραμμάτων’

Ένταῦθα ἑτησίαι . . . Δραχ. 10.
. . . ἑξάμηνος . . . » 5.
‘Εν Ἀθήναις ἔτη λοιπῇ Ἑλλάδι » 12.
‘Εν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. 14.

Πᾶσαι ἐν γένει αἱ καταχωρίσεις ἦτοι: Διατριβαί, Ἀγγελίαι, Δικαστικά κλπ. ἐκτελοῦνται κατ' ἀποκοπήν.

δᾶ. Τί δὲ νὰ εἰπωμεν περὶ τῆς ἄλλης κατηγορίας ὅτι τὸ «Βῆμα» ἐξῆυρσε τὴν Κυβέρνησιν; Μαρτύρια ἀσφαλῆστατα περὶ τούτου πρόκεινται αὐτὰ τὰ ἄρθρα τοῦ ἐγκυκλομένου «Βήματος». Ἀμα τῇ ἐνᾶρξει τῶν ἐχθροπραξιῶν ὁ συντάκτης αὐτοῦ ἐσάλπισεν: ἀπὸ σήμερον δὲν ὑπάρχει συμπολίτευσις καὶ ἀντιπολίτευσις: πάντες ἀφείλομεν νὰ ταχθῶμεν παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Κυβερνήσεως καὶ πρῶτον τάσσεται τὸ «Βῆμα». Ἄλλαχού πλέκει τὸ ἐγκώμιον τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ μόνον ἐπὶ ὑπερβολῇ ἐπαίνων θὰ ἠδύνῃτο τις νὰ τὸν μεμφθῇ. Ἐπὶ τῶν λεγομένων ἐγκλημάτων τοῦ τύπου τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος εἶναι αὐτὸς ὁ τύπος. Ὅταν ὅμως δὲν τὸν λαμβάνομεν ἀδιακρίτως, ἀλλὰ μόνον φράσεις καὶ λέξεις ἀποσπώμεν ὅπως στρέψωμεν κατηγορίαν, τότε πᾶν ἔργον περιέχον τοὺς στοχασμοὺς τοῦ γράφοντος δύναται νὰ καταδιωχθῇ, ὡς κατεδιώχθη ἐπὶ ἀθεῖα ἀνθρώπος τις, ὡς εἶπὼν ἐνώπιον πολλῶν ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός. Μάτην διεμαρτύρητο ὁ ἀτυχῆς, κραυγάζων ὅτι δὲν εἶπον τοιοῦτόν τι, ἀλλ' ὅτι ἄφρων εἶπεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός. Ὅχι τοῦ ἀπαντᾶ ἡ κατηγορία: σὲ ἤκουσαν ὅλοι οἱ παραστάντες ὅτι ἐξεστόμισες τὴν φράσιν ταύτην.

Ἐπιτρέψτέ μοι, Κύριοι ἑνορκοὶ, νὰ σὰς ἀναγνώσω μικρὰν περικοπήν ἐκ τοῦ διτόμου περὶ τύπου συγγραμματος τοῦ ἐπιφανοῦς συγγραφέως Barthol. «Νόμος θέλων νὰ καθιερώσῃ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τύπου ὀφείλει νὰ μὴ παρεμβάλλῃ πρόσκομμα εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως. Τοῦτο ὅμως δὲν ἄρκει. Διὰ νὰ ὑπάρχη πράγματι ἡ ἐλευθερία αὕτη ἀπαιτεῖ ἕτεραν ἐγγύησιν. Ὅπως ἡ ἐκφρασις τῆς διανοίας καταστῆ ἀποχρώντως ἐλευθέρη καὶ ἡ συζήτησις μὴ καταπνίγεται ἐκ τοῦ φόβου τῆς τιμωρίας, δὲν πρέπει νὰ τιμωρῶνται αἱ δοξασίαι καὶ αἱ γνώμαι, ὅσονδήποτε καὶ ἀν φαίνωνται ὑπερβολικαί.»

Ἀκούετε; Ὅσονδήποτε ὑπερβολικαὶ καὶ ἀν φαίνωνται αἱ γνώμαι καὶ αἱ δοξασίαι τοῦ συγγραφέως δὲν πρέπει νὰ καταδιώκωνται, διότι ἐκ τοῦ φόβου τῆς τιμωρίας θὰ ἀναγκασθῶσιν οἱ σπουδαῖοι δημοσιογράφοι νὰ θρασύσωσιν τὸν κάλκμον των, οὗτοι δὲ νὰ περιέλθωσιν ὁ τύπος εἰς τὰ χεῖρας ἀμαθῶν καὶ ἀνικάνων. Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν σχεδὸν νόμον περὶ τύπου. Ὁ τοῦ 1837 κατὰ τινὰς ἐντελῶς κατηγορήθη διὰ τοῦ Συντάγματος, κατ' ἄλλους δὲ μερικῶς. Ὁ νόμος ἐκεῖνος εἰς οὐδὲν Κράτος ὑπῆρξεν ἢ ὑπάρχει, οὔτε εἰς τὴν Βαυαρίαν. Ἐσφυρηλατήθη ὑπὸ τῶν Βαυαρῶν διὰ μόνην τὴν Ἑλλάδα καὶ ὡς λόγον ἔχει τὸν ἐξῆς. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν οἱ Ἕλληνες ἀποτινάξαντες τὸν Τουρκικὸν ζυγὸν, θαρῶς ἔφερον τὸν Βαυαρικὸν, τὸν ὁποῖον δι' ὧν των μέσων καὶ δι' ἐνόπλων ἐξεγέρσεων καὶ διὰ τοῦ τύπου ἐπειράθησαν νὰ ἀποσείσωσιν. Οἱ δὲ Βαυαροὶ, κατέχοντες τὴν Κυβέρνησιν καὶ ὄλα τὰ μεγάλα ἀξιώματα, θέλοντες νὰ καταπνίξωσιν πᾶσαν ἐλευθέρην φωνήν, ἐξέδοντο τὸν νόμον ἐκεῖνον διὰ τοῦ ὁποῖου, ὁ μόνον ἐδεσμεύετο ἡ ἐλευθερία τοῦ τύπου, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ ἐκδοσις τῶν ἐφημερίδων ἐξηρτάτο ἐκ τῆς θελήσεως των. Ἀπαιτεῖται κατὰ τὸν Βαυαρικὸν νόμον πρὸς ἐκδοσιν ἐφημερίδος νὰ ὑπάρχη ἀδικήτως εἰς ὑπεύθυνον συντάκτην, ἄνευ τοῦ ὁποῖου οὐδεμίαν ἐφημερίδον ἐπιτρέπεται ἡ ἐκδοσις. Ὅφείλει οὗτος νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἐξέμαθε τοῦλάχιστον τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ βραδύτερον νὰ παρουσιάσῃ πανεπιστημιακὸν δίπλωμα: πρέπει νὰ ἔχῃ περιουσίαν καὶ νὰ καταβάλλῃ ἐγγυήσιν πεντάμις χιλίων δραχμῶν, ποσὸν τὸ ὁποῖον ὀλίγοι εἶχον

διαθέσιμον κατὰ τὸ 1837, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἔπαυσεν ἡ ἐκδοσις ἐφημερίδων τινῶν. Κατὰ τὸν ἴδιον νόμον δὲ ἑδάρυεν ἡ εὐθύνη τὸν συντάκτην τοῦ ἄρθρου καὶ τὸν ὑπεύθυνον. Ἀπορῶ δὲ πῶς ἐκλήθη σήμερον νὰ δώσῃ λόγον ὁ Γαβαλάς, ὅστις δὲν εἶνε ὑπεύθυνος συντάκτης ἀλλ' ἰδιοκτῆτης τῆς ἐφημερίδος, ἀφῶ δὲ συντάκτης ὡμολόγησεν ὅτι ἔγραψε τὸ ἄρθρον. Σήμερον δι' ἑκαστον ἀξιοκατάκριτον ἄρθρον δίδει λόγον μόνον ὁ συντάκτης, ἐκτός ἐὰν ἀπαρνηθῇ τὸ ἔργον του.

Γνωστὴ εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ εἰς τοὺς «Καιροὺς» δημοσιευθέντος πολυθυσλήτου ἄρθρου «Τίς πταίει» διὰ τὸ ὁποῖον θεωρηθὲν ὡς προσβάλλων τὸν Βασιλέα, συνελήφθη ὁ συντάκτης τῶν «Καιρῶν». Ἀμα ὁ Τρικούπης ἔμαθε τὴν σύλληψιν ἐκείνην ἔσπευσε νὰ δηλώσῃ πρὸς τὴν εἰσαγγελικὴν ἀρχὴν, ὅτι αὐτὸς ἔγραψε τὸ ἄρθρον. Κατόπιν δὲ τῆς δηλώσεως ταύτης ὁ μὲν Κανελλίδης ἀπελύθη ὁ δὲ Τρικούπης διεδέχθη τὴν θέσιν του. Μετὰ παρέλευσιν ὅμως ὀλίγου χρόνου ἐκλήθη νὰ σχηματίσῃ καὶ ἐσχημάτισε Κυβέρνησιν διὰ πρώτην φοράν, ἐὰν καλῶς ἐνθυμοῦμαι. Αἱ Κυβερνήσεις ἔπαυσαν καταδιώκουσαι τὸν τύπον, ὅχι διότι εὐχαριστοῦνται βλεπούσαι ἐλεγχόμενας καὶ κατακρινόμενας τὰς κατακριτέας πράξεις των, ἀλλὰ διότι ἐκ τῆς πείρας ἐδιδάχθησαν, ὅτι ἡ καταδιώξις γεννᾷ συμπαθείας πρὸς τὸν διωκόμενον καὶ ἀντιπαθείας πρὸς τὴν Κυβέρνησιν. Ἐκτός τοῦ παραδείγματος τοῦ Τρικούπη θὰ σὰς ἀναφέρω ἕτερα δύο. Ὁ πολὺς Ροσφόρ ἀρχισυντάκτης τοῦ «Ἀδιαλλάκτου» εἶχε πολλοὺς ἀνγνώστους διὰ τὸ μαγευτικὸν τοῦ ὕφους, ὅπερ ἀποκλειστικῶς ἀνῆκε πρὸς αὐτόν· καὶ ἐγὼ ἐλκυσθεὶς ἐγενόμην ἄλλοτε συνδρομητής. Ἦτον ὅμως βιαϊστότατος, ἐπιθετικώτατος, ὀδριστηκώτατος, ἀλλ' ἐπὶ σειρὰς ἐτῶν δὲν κατεδιώκετο. Διατί; Διότι κατὰ τὴν κατάλευσιν τῆς δευτέρας αὐτοκρατορίας οἱ μὲν πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Γαλλίας συνήλθον εἰς τὸ μέγαρον τοῦ δημοτικῆς Συμβουλίου τῶν Παρισίων πρὸς σχηματισμὸν τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης, ὁ δὲ Ροσφόρ ἦτο φυλακισμένος. Ἐκατὸν ὅμως χιλιάδες πολιτῶν ἐλευθερώσαντες αὐτόν, τὸν ἠγάγον θριαμβευτικῶς πρὸς τὸ δημοτικὸν μέγαρον, ἀπαιτήσαντες καὶ ἐπιτυχόντες νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν Κυβέρνησιν. Ὁ ἡμέτερος Ροῖδης θέλων νὰ γινῇ γνωστὸς ὡς λογογράφος συνέγραψε τὴν Πάπισσαν Ἰωάνναν, ἀλλ' ὀλίγοι εὐρέθησαν οἱ ἔργοιστάι καὶ ἀναγνώστῃσι βιβλίου τοιοῦτον φέροντος τίτλον. Ὅταν ἔμωξ ἤρξατο ἡ καταδιώξις ἡ Πάπισσα Ἰωάννα κατέστη περιζήτητος.

Περαιῶν τὸν λόγον, διατελῶ ἀκραδάντως πεπεισμένος Κύριοι ἑνορκοὶ, ὅτι ἡ ἀπόφασις ὑμῶν ἔσται ἀθωωτική.

Τὴ ἀξιοῖ ἡ Τουρκικὴ κυβέρνησις

Ἡ παντοίας ἀφορμὰς πρὸς καταδιώξιν τοῦ ἐν Τουρκίᾳ ὁμογενοῦς στοιχείου ἐφευρίσκουσα Ἰθωμανικὴ κυβέρνησις καὶ ὑπὸ ποικίλας προφάσεις ἀποπειρωμένη νὰ ἐξυτελίῃ παρὰ τοῖς ὁμογενέσι τὸ ἐθνικὸν μας γόητρον, διετύπωσε, κατὰ τι τηλεγράφημα πρὸς τὴν Ἀθηναϊκὴν «Ἐστία», τὴν ἀξίωσιν νὰ τῇ ἐπιτραπῶσιν ἔρρυναι εἰς τὸ μέγαρον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικῆς πρεσβείας, ἐπὶ τῇ ἐὼλῃ προφάσει, ὅτι ἐθεωρήθη δάσιμος ἡ φήμη ὑπάρξεως ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς πρεσβείας ραδιοτηλεγραφικῆς συσκευῆς, δι' ἧς μεταδίδονται εἰς τὸν Ῥωσσικὸν στόλον αἱ κινήσεις τοῦ Τουρκικοῦ.

Τὴν ἐξωφρενικὴν ταύτην ἀξίωσιν ἀπέκρυσεν, ὡς εἰκόσ, διαρρήθῃν ὁ Ἕλλην πρεσβευτῆς κ. Πανᾶς ἀπειλήσας ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τὴν ἐκ τῆς Τουρκικῆς πρωτευούσης ἀπομάρκυνσίν του.

Ποῖα τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀρρενωπῆς ἐνεργείας τοῦ εὐθαρσοῦς Ἑλληνος πρεσβευτοῦ ἀγνοοῦμεν, ἐνεκεν ὅμως τῆς ὀλισθηρᾶς κατωφερείας ἐφ' ἧς ἐπ' ἐσχάτων ἤρξατο κατόλισθαίνουσα ἡ Τουρκικὴ κυβέρνησις, οὐδὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ παράδοξον, οὐδὲν ἀπίθανον καὶ πιθανόν, καθ' ἣν στιγμὴν γράφομεν τὰς γραμμὰς ταύτας, ὁ κύριος Πανᾶς ν' ἀφῆρσεν ἀπὸ τῶν πυλῶνων καὶ τῶν ὑπερθύρων τοῦ πρεσβευτικοῦ μεγάρου τοὺς Ἑλληνικοὺς θυρεοὺς. οἱ δὲ Τούρκοι νὰ

ἐνεργῶσι κατ' οἶκον ἐρεῦνας ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Ἑλληνικῆς πρεσβείας. Τούρκοι εἶναι αὐτοί. Ἀφῶ ἐτόλμησαν νὰ ἐγειρώσιν αὐθάδη κεφαλὴ κατὰ τριῶν ἐκ τῶν μεγαλειτέρων τοῦ κόσμου δυνάμεων, τίς θὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ σεβασθῶσιν τὴν πρεσβεῖαν τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος;

Ἀτμοπλοῖα Ἀννίδα Παπαδοπούλου

Ἐκτός τῆς ἀτμοπλοίας τῶν Ἀδελφῶν Πρωτοπατᾶ καὶ νῆα ἀτμοπλοία, ἡ ἀτμοπλοία τοῦ παραδόλου πατριώτου, τοῦ τοσοῦτον δράσαντος κατὰ τοὺς τελευταίους πολέμους μας καὶ τοὺς ἐσχάτους διωγμοὺς τῶν Μικρασιατικῶν ὁμογενῶν κ. Ἀννίδα Παπαδοπούλου, ἐνεκαίνιασεν ἀπ' εὐθείας συγκοινωνίαν μεταξύ τῆς Σύρου καὶ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου Ἰκαρίαν, Σάμον, Χίον, Μιτυλήνην. Ἐλπίζομεν ὅτι αἱ δύο αὐταὶ ἀτμοπλοῖαι θὰ πληρώσωσι τὸ κενὸν τῆς ἀπ' εὐθείας μεταξύ Σύρου καὶ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου συγκοινωνίας καὶ δὲν θὰ εὐρεθῇ ἡ Σύρος εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκλιπαρίσῃ τὸ ἔλεος τοῦ λαοφιλοῦς βουλευτοῦ τῆς καὶ ἰδιοκτῆτοῦ τῆς Κυκλῶνδος.

Τὰ εὐχαριστήριά μας

Ἔχομεν ἐπιβελθῆμένον καθήκον νὰ εὐχαριστήσωμεν πάσας ἐκεῖνας τὰς συναδέλφους τῆς τε Ἑρμοπούλεως καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς Νομοῦ, αἵτινες ἐξεδήλωσαν τὰς πρὸς τὸ «Βῆμα» συμπαθείας των διὰ τὴν ἀθώωσιν τοῦ τε Συντάκτου καὶ διευθυντοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ὀρκωτικοῦ Δικαστηρίου διὰ τὴν ἀπευθυνθείσαν κατ' αὐτῶν ἀδάσιμον καὶ ἀνυπόστατον κατηγορίαν.

Χαίρομεν δὲ, διότι εἰς τὴν ἐκφρασίαν τῶν συμπαθειῶν αὐτῶν, δικαιοσύνῃ ὑπολανθάνον τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο τῆς ἀλληλεγγύης, ὅπερ μετὰ μείζονος ἐντάσεως ἔδει νὰ ἐκδηλωθῇ μεταξύ τοῦ ἐπαρχιακοῦ τύπου, ὃν ἐκθετον καὶ ἀπροστάτετον ἐγκαταλιμπάνουσιν αἱ μεγάλαι Ἀθηναϊκαὶ συνάδελφοι, ὡς ἀν μὴ, πάντα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸν τύπον ζητήματα, ἔστω καὶ ἀνομοῦσιν εἰς τὸν ἐλάχιστον τοῦ ἐπαρχιακοῦ τύπου ἀντιπρόσωπον, θίγῃσι τὴν μεγάλην τοῦ τύπου οἰκογένειαν, ὡς ἀν μὴ, τὸ τολμώνον σήμερον κατὰ μίαν ἐπαρχιακῆς ἐφημερίδος, ἦτο δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῇ αὐριον κατὰ μίαν Ἀθηναϊκῆς.

Πᾶσα οἰαδήποτε τοῦ δόγματος τῆς ἐλευθεροτυπίας προσβολή, εἰς ὅσον ἢ ποτε στενὸν κύκλον καὶ ἀν τελεσιουργῆται, καθ' οἰοῦδήποτε ἀναστήματος καὶ ἀν κατευθύνηται, φρονοῦμεν ὅτι ἔδει πάντως νὰ ἐξεγείρῃ ἀθρόους τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ τύπου, εἴτε διευθύνται ἐφημερίδων λέγονται, εἴτε συντάκται, ἢ ρεπόρτερ, διότι καὶ ἡ κατ' αὐτῶν τῶν ἐλαχίστων συναδέλφων των προσβολή καὶ κατ' αὐτῶν κατευθύνεται, ὡς θίγουσα τὸ δόγμα ἐκείνο ἐφ' οὗ ἡ δύναμις τοῦ τύπου θεμελιούται, οὐδεν' δ' ἐπιτρέπεται, ὅσον μέγα καὶ ἀν ἐγγὴ ἀνάστημα, νὰ τὸ προσβάλλῃ ἀπεινεί. Ἀτυχῶς ἄλλας φαίνεται ἀρχὰς πρεσβεύουσιν οἱ ἐν Ἀθήναις δημοσιογράφοι, καὶ διὰ τοῦτο οἱ δεσμοὶ τῆς ἀλληλεγγύης τοῦ Ἐπαρχιακοῦ Τύπου ἀνάγκη νὰ καταστῶσιν ἰσχυρότεροι, διότι τότε μόνον θ' ἀποτελέσῃ δύναμιν καὶ ὁ Ἐπαρχιακὸς Τύπος, ἀν ὅχι γενικωτέραν, πάντως ὁμως ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς δράσεώς του.

Οἱ κληρωθέντες ἑνορκοὶ Διὰ τὸν μῆνα Δεκέμβριον

- Τακτικοί
Εὐάγγελος Ἀρφάνης, Νικόλ. Ἀράγκης, Δημ. Βοκοτόπουλος, Παν. Βοκοτόπουλος, Παντελῆς Βαρδάκας, Λεωνίδας Βιδάλης, Εὐστ. Βούλγαρης, Λουκάς Βαλμάδος, Νικόλ. Βραϊλίδης, Ρωσέτος Γαβαλάς, Κωνστ. Γλύκας, Δημοσθ. Γαβαλάς, Νικόλ. Διὰμαντάκης, Γεώργ. Ζουμπουλάκης, Λεωνίδας Ἰωάννου, Νικόλ. Κουντούρης, Ἐπαμ. Κυριακῆς, Ἐλευθ. Κόλιας, Σπυρ. Καραδέλας, Ἰάκωβος Κακαρούχος, Ἐμμ. Καρατῆας, Γεώργ. Πέτσας, Γεώργ. Ρέας, Ἀντών. Τσιροπινᾶς, Ἀνδ. Σαβιολίδης, Παναγ. Φουστάνος, Κων. Χρυσοφῶς, Κωνστ. Χαραλαμπίδης, Νικόλ. Χούμης, Βασ. Χριστοφορίδης.

Ἄναπληρωματικοί
Μάριος Βουτσίνος, Γεώργ. Γεροντίης, Ἰάκω-

δης Δακόλας, Άρτ. Θεοδωρίδης, Μιχ. Κακαρούχας, Κί Κωνσταντουλάκης, Π. Κουλούρης, Έμμ. Κούτσας, Χρ. Μπαξεβανάκης, Κ. Πετρόπουλος, Θ. Μηταράκης, Φρ. Μανουσός. Άλέξ. Πετρίτσας, Γεώρ. Πρίντζης, Εδσ. Πετρίτσας, Νικ. Πετρίτσας, Ίωάν. Παπαδάμ, Έμ. Παπαδόπουλος, Σπ. Παπαδόπουλος, Κ. Ράλλης.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τα διπλώματα εύρεσιτεχνίας

Έπί 16.000 σχεδόν διπλωμάτων εύρεσιτεχνίας παρχωρηθέντων εις τήν Γαλλίαν κατά τὸ 1913 πλέον τῶν 3000 ἐδόθησαν εις Γερμανούς καὶ 513 εις Αὐстро-Ούγγρους. Καὶ εις τήν Ἀγγλίαν τὸ παρελθὸν ἔτος τὰ διπλώματα ἀνήλθον εις 16.000 περίπου, ἐξ αὐτῶν δὲ 2600 ἐδόθησαν εις Γερμανούς. Πολὺ μικροτέρα εἶνε ἡ ἀναλογία τῶν διπλωμάτων, τὰ ὅποια παρεχωρήθησαν εις πολίτας Γάλλους καὶ Ἀγγλους εις τήν Γερμανίαν καὶ τήν Αὐστρίαν. 2.000 παρχωρηθέντων κατά τὸ 1910 ὅσοι ἔλαβον 523 καὶ 690 οἱ Ἀγγλοι. Εἰς τὴν Αὐστρίαν δὲ ἐπὶ δοθέντων 5350 κατά τὸ 1913 ἔλαβον Γάλλοι 201, Ἀγγλοι 262 καὶ Γερμανοὶ 2069.

Μία Γερμανικὴ ὑπεροχὴ.

Εἰς 37.115 ἀνέρχονται οἱ ἐμπορικὸι ἐπισκέπται, οἱ ὅποιοι κατά τὸ 1913 ἐπεσκέφθησαν δι' ὑποθέσεις τήν Ἑλβετίαν, με αὔξησιν 1813 ἀπὸ τοῦ προγενεστέρου ἔτους. Τὸ μεγαλύτερον μέρος αὐτῶν—σχεδὸν 30,000—εἶνε ἐντόσιοι, διότι ὁ Ἑλβετὸς ἔμπορος δὲν ἀγαπᾷ νὰ διαπραγματεύεται ὑποθέσεις μετὰ ξένων προσώπων, οὔτε λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς ἐγγράφους αἰτήσεις καὶ προτάσεις αἱ ὅποια προέρχονται ἀπὸ ξένας χώρας. Μεταξὺ τῶν 7.182 ξένων ἐμπορικῶν ἐπισκεπτῶν πλέον τῶν 5.090 εἶνε Γερμανοὶ 1.458 Γάλλοι, 278 Ἴταλοι, 221 Αὐστριακοὶ. Τὰ ἄλλα ἔθνη ἀντιπροσωπεύονται με ἀριθμὸς κάτω τῶν 100 μέχρι τῆς Ρωσσίας, ἡ ὅποια ἀριθμεῖ ἓνα μόνον.

Μία ἀγρία δεισιδαιμονία.

Μία παρχδοξος δεισιδαιμονία ἰσχύει εις τήν νῆσον Κιλούμπι, κειμένην εις τήν Κεντρικὴν Ἀφρικὴν, σχεδὸν εις τὸ μέσον τῆς λίμνης Μπαγκουέλο. Ὡς γνωστὸν οἱ πρῶτοι ὀδόντες, οἱ ὅποιοι ἐμφανίζονται εις τὰ παιδιά, εἶνε οἱ ὀδόντες τῆς κάτω σιαγῆνος. Ἄλλ' ἐνίστε, ὅμως ἐξαίρετικῶς, συμβαίνει τὸ ἐναντίον. Ἀλλοίμονον λοιπὸν εις τὸν μικρὸν παῖδα τοῦ Κιλούμπι, ἐὰν ἀναφουῖν πρῶτοι οἱ ὀδόντες τῆς ἄνω σιαγῆνος! Οἱ ἰθαγενεῖς τὸ θεωροῦν ὄχι ὡς ἀνθρώπινον ὄν, ἀλλ' ὡς ζῶον εὐτελές καὶ ἐπιβλαβές, οἱ ἴδιοι δὲ γονεῖς τοῦ τὸ φονεύουν ἀνοικτιμύμως.

105—107—109 Ἐρμού Ἀθῆναι

Γ. ΜΟΝΤΕΣΑΝΤΟΣ & ΑΔΕΛΦΟΣ

Ἐπανωφόρια
Ἔτοςμα καὶ ἐπὶ
Παραγγελία
Μπέριτες (Caps)
Γοῦνες
Μεταξωτὰ
Φορέματα
Προικῶ εἶδη
Θὰ τὰ εὔρητε
Εἰς πλουσιωτάτην
Συλλογὴν Στοῦ

Γ. ΜΟΝΤΕΣΑΝΤΟΥ & ΑΔΕΛΦΟΥ
105—107—109 Ἐρμού Ἀθῆναι.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΤΖΟΛΙΝΟΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΜΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΔΡ. 60.000.000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Ἐν Ἑλλάδι: Ἐν Πειραιεὶ, Πάτραις, Σύμφ, Καλάμεις, Τριπόλει, Βόλω, Λαρίσση, Ἀργινίφ, Καρδίτση, Θεσσαλονίκη, Σέρραϊς, Καβάλλα, Ἰωαννίνοις, Χίω, Λιμένι Βαθέος (Σάμου), Χανίοις, Ἡρακλεῖφ καὶ Ρεθύμνῃ.

Ἐν Τουρκίᾳ: Ἐν Κωνσταντινουπόλει, (Ἰπολιμα ἐν Γαλατῇ μετὰ Πρακτορείου ἐν Σταμποῦλ), Ἀμισφ, Σμύρνῃ, Μερσίνη.

Ἐν Αἰγύπτῳ: Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Καίρῳ, Ζαχαζικήφ.

Ἐν Λονδίνω (22 Fenchurch Street), Λεμεσφ (Κύπρου).

Διοικητικὸν Συμβούλιον

κ. κ. Διον. Στεφάνου, Ἀντιπρόεδρος, Μαρκήσιος δὲ Ῥεβερσό, Ἀντιπρόεδρος, Ἰάκωβος Μπονιέ, Διευθίνων Σύμβουλος, Ἰωάννης Ἀθηνογένης, Στέφανος Εὐγενίδης, Βαρόνος δὲ Νεφλίς, Έμμ. Ροδονανάκης, Κ. Βερούνη, Λεωνίδας Ζαρίφης.

Γενικός Διευθυντής

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΗΛΙΑΣΚΟΣ

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις:

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΗΝ - ATHENOCLES

Ἡ ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ ἐκτελεῖ πᾶσαν Τραπεζικὴν ἔργασίαν, ἧτοι: προεξηλήσει ἐμπορικῶν γραμματίων καὶ συναλλαγματικῶν, προκαταβολὰς ἐπὶ χρεωγράφων καὶ ἐμπορευμάτων, εἰσπράξεις τοκομεριδίων, παντός εἴδους χρεωγράφων, φορτωτικῶν, συναλλαγματικῶν, γραμματίων ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ, ἐκτελεῖ χρηματιστικὰς ἐντολάς, ἐκδίδει ἐπιταγὰς, πιστωτικὰς ἐπιστολάς καὶ τηλεγραφικὰς ἐντολάς πληρωμῶν ἐν τε τῷ ἐσωτερικῷ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ, ἀνοίγει τρέσαντας ἰσμοὺς ἠγγυμηνοῦς, δέχεται καταθέσεις χρεωγράφων πρὸς φύλαξιν ἀντὶ ἐλαχίστων ἰκαλωματίων καὶ ἐνοικιάζει διαμερίσματα χρηματοκιβωτίων διαφόρων διαστάσεων ὑπὸ ὀρους λίαν εὐνοϊκοῦς δια τὸ κοινόν.

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν δέχεται καταθέσεις εἰς τραπεζογραμμάτια, εἰς χρυσὸν καὶ εἰς ἐπιταγὰς (CHEQUES) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ πληρώνουσα τόκον:

- 3 ο)ο εἰς πρώτην ζήτησιν.
- 3 1)2 ο)ο διὰ καταθέσεις ἐξ μηνῶν
- 4 ο)ο " " ἔτος
- 5 ο)ο " " δύο ἔτων καὶ ἐπέκεινα.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις εἶνε ἀποδοτέαι, εἰς ὃ νόμισμα ἐνρρηγήθησαν, αἱ δὲ εἰς ἐπιταγὰς (CHEQUES) ὁμοίως ἀποδίδονται δι' ἐπιταγῶν (CHEQUES) τῆς Τραπεζῆς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶ ἀναταποκριτῶν τῆς. Οἱ δεδουλευμένοι τόκοι πληρώνονται καθ' ἑξαμηνίαν ἀπὸ τῆς πρώτης Ἰανουαρίου καὶ πρώτης Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους.

Διὰ τὰς εἰς τὸ Ταμειυτήριόν της, τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ καθ' ἑκάστην, καταθέσεις, πληρώνει τόκον 4 ο)ο.

ΣΥΡΜΑΤΟΛΑΜΠΗΡΕΣ

ΦΕΡΡΟΒΑΤ

Ἠγγυμημένοι διὰ τὴν στερεότητα ὡς καὶ οἰκονομίαν ρεύματος 25 ο)ο.

Ὁ Γεν. Ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἐργοστασίου
κ. Γ. ΑΝΥΣΙΟΣ

ἕνεκα τῆς καταπληκτικῆς ζήτησεως καὶ πρὸς εὐκολίαν τῆς πελατείας του, ἠνέωξεν εἰδικὸν κατάστημα πλησίον τοῦ παλαιοῦ Πρακτορείου Ἐφημεριδῶν καὶ ἐναντι φαρμακείου Καρβῶνῃ ὅπου καὶ θὰ πωλοῦνται ἀποκλειστικῶς οἱ λαμπτήρες **Φερροβάτ**.

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΥΠΝΟΥ

Ἡ ΩΡΑΙΑ ΚΑΡΠΑΘΟΣ

ΓΕΩΡΓ. ΔΙΑΝΑ

ΠΛΗΣΙΟΝ ΤΕΛΩΝΕΙΟΥ (ΓΩΝΙΑ)

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΑΙΕΙ

Δωμάτια εὐάερα, ἐπίπλωσις καινουργῆς, περιποίησης καὶ καθαριότητος μοναδική.

Τιμαὶ λογικαὶ

ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΜΗΧΑΝΗ

ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ PETTER

Δυνάμειως πραγματικῆς 10 ἵππων οἰκονομικωτάτη εἰς τήν καύσιμον ἕλην ἐργαζομένη ἐπὶ 10 συνεχεῖς ὥρας καταναλίσκει Δραχ. 4.
Πληροφοραὶ παρ' ἡμῖν.

Καθίσταται γνωστὸν εἰς τὸ Σεβαστὸν κοινόν Ἐρμουπόλεως καὶ Σύρου, ὅτι ἄρτι ἐκομίσθησαν ἐκ Παρισίων εἰς τὸ

ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Ν. ΤΟΖΟΥ

Κοσμήματα τελευταίου Συρμού ἐκ Χρυσοῦ καὶ ἐκ Πλατίνης ἐπεξεργασμένα, ἧτοι Πανταντίφ, Βιρλαντένια, Καρφίδες, Δακτυλίδια, Βραχιόλια, Ἐνώτια μονόπετρα καὶ κρεμαστά. Ἐπίσης καὶ Ἀλυσσοὶ γυναικεῖαι καὶ ἀνδρικαὶ 18 καὶ 14 καρατ., Βραχιόλια, Ὁρολόγια 18 καὶ 14 καρατ., Ὁρολόγια ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα 18 καὶ 14 καρατ. καὶ διάφορα ἄλλα ἀδαμάντινα καὶ χρυσὰ κομψοτεχνήματα εἰς τιμὰς λογικὰς.

Ἐπίσης ἀγοράζονται εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους Ἀδάμαντες, Βιρλάντια, Σμάραγδοι Σάπφειροι, Ρουβίνια, Μαργαριτάρια καὶ παλαιὸς Χρυσὸς καὶ Ἄργυρος.

ΓΑΕΤΑΝΟΣ Ι. ΤΣΕΡΤΙΝΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ

Δέχεται καθ' ἑκάστην ἐν τῇ κλινικῇ του κειμένη παραπλεύρως τῆς μεγάλης οἰκίας Βαριαδάκη οἰκία κ. Σίμου.

Τοὺς ἀπόρους δωρεὰν ἐν τῷ φαρμακείῳ κ. Ἰ. Μαραγκοῦ.

ΣΑΠΩΝ ΚΡΗΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΚΑΡΟΥΖΟΥ

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ, ΚΡΗΤΗΣ

Τὸ Ἐργοστάσιον

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΚΑΡΟΥΖΟΥ

κατασκευάζει

τὸν γνησιώτερον

Κρητικὸν Σάπωνα.

Τὸ Κατάστημα προσφέρει 20,000 φράγκα ἀμυροὴν εἰς ὄντινα ἀνακαλύψῃ νοθεῖαν ἢ οἰανδήποτε ἐπιβλαβὴ ὕλην εἰς τὰ Σαπῶνια τὰ φέροντα τὴν σφραγίδα τοῦ Καταστήματός μας.

Καθαρίζει χωρὶς νὰ καταστρέφει τὰ Ἐνδύματα.

ΠΑΝΤΟΗΩΛΕΙΟΝ

τοῦ κ. **Γ. ΑΔΑΜ** καὶ **Σια** Ἐφθασαν

Καραμέλαι γεμισταί, Σχίτσι, Μούρα, Φοντάν κλπ. τοῦ παγκοσμίου φήμης ἐργοστασίου Slelgo εἰς συλλογὴν πλουσιωτάτην.

Τιμαὶ ἀσυναγωνίσται.

Μία μόνον ἐπίσκεψις ἀρκεῖ νὰ πεισθῆται ὡς πρὸς τὴν ποιότητα, σχέδια, καὶ τιμὰς. Ἐπίσης εἰς τὸ αὐτὸ Κατάστημα εὐρίσκετε ὅλα τὰ εἶδη κονσερβῶν καὶ λοιπῶν εἰδῶν Παντοπωλείου εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ.

Εἰς τὸ **ΜΕΓΑ**

ἐν τῇ ὁδῷ Ἐρμού

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΤΟΥ κ. **ΔΗΜΟΣΘ. ΓΑΒΒΑΛΑ**

Θὰ εὕρητε στερεότητα, κομψότητα καὶ ἐφαρμογὴν τελείαν εἰς τὰ ὑποδήματά σας.

Αἱ δὲ τιμαὶ εἰσι

λίαν εὐλογοῦμεν.

Ὁ κ. ΘΩΜΑΣ ΣΚΑΣΣΗΣ Ἰατρός, καὶ Βουλευτὴς Κυκλάδων, κατοικεῖ ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ ὁδῷ Γῆς Σεπτεμβρίου 26Α.